

tilstræffelige, hvorvidt de ikke ere for spinkle til at bygge et Resultat paa, skal jeg ikke udtale mig om; men i hvert Tilfælde mener jeg, at dette Forhold nu foreligger paanød til Bedømmelse, og at der derfor ingen Grund er for det tidligere Udvalg til principielt at være imod, at Forholdene medtages. — Seg kommer nu til nogle Punkter, hvor der derimod er en afgjort og efter mit Skjøn en væsentlig Forskjel mellem Udvalgets Stilling og det nye Forslags Indhold. Det er egentlig kun to Punkter, men hvert af dem er af Betydning. Det ene Forslag, som Udvalgets Flertal havde stillet, var nemlig det, at den hele Forsikkring, den hele Pengenhedelse, som er bestemt for dem, der havde lønnet Arbeide hos en Arbeidsgiver, kun burde komme dem til Gode, der være Medlemmer af en anerkjendt Sygekasse, og jeg skal erindre om, at Udvalgets Flertal ved at opstille dette i Modsætning til det tidligere Forslag — og ogsaa nu i Modsætning til det ny, da det altsaa ikke er blevet optaget i det nye Udkast — har været i Overensstemmelse med den Kommissions Flertal, paa hvis Forarbejder Forslaget iøvrigt er bygget. Det er nu muligt, at forskjellige Medlemmer af Udvalgets Flertal se paa denne Sag med forskjellige Dine, at de ikke Alle have samme Grunde, og ikke Alle lige stærkt holde paa dette. Naar jeg for mit Vedkommende holder paa denne Bestemmelse, er det af følgende Grund: Hvis jeg kunde overbevise mig om, at der i Forholdet mellem Arbeidere og Arbeidsgivere er en naturlig juridisk Pligt for Arbeidsgiveren til at betale for de Ulykker, der ramme Arbeideren under Arbeidet, og forsikre ham imod Følgerne af saadanne, saa vilde jeg sige: Det følger af sig selv, at Reglen maa gjælde uden Henhyn til, om denne Arbeider er Medlem af en anerkjendt Sygekasse eller ikke. Denne Overbevisning har jeg imidlertid ikke kunnet naae, og jeg tror, at det vil være vanskeligt at begrunde, at der er en saadan naturlig juridisk Pligt, jeg tror tværtimod at turde sige, at Flertallet af vægtige juridiske Opfattelser, som ere fremkomne om denne Sag, ere imod denne Tanke. Jeg ser derimod Sagen fra en ganske anden Side. Jeg mener, at i og for sig er det Arbeiderens egen Sag at sikke sig mod Følgerne af sit Arbeide; men paa samme Maade som vi i Sygekasselovforslaget sige:

Arbeideren kan ikke overkomme det, og vi give ham derfor Støtte dertil, saaledes ogsaa her. Arbeideren kan ikke overkomme det; men naar han har viist sin ærlige Bestræbelse efter at gjøre, hvad han kan, for at sikke sig mod de forskjellige uheldige Tilfælde, som kunne ramme ham, saa vilde vi støtte ham, og saa vende vi os til den Klasse af Medborgere, som er nærmest til at give ham denne Støtte, nemlig Arbeidsgiverne, og sige til dem: I maa give denne Støtte, I maa bære denne Støtte, I ere nærmest dertil. Følge denne Opfattelse, som jeg har af Sagen, finder jeg det ikke alene ganske naturligt, men rigtigt og nødvendigt at sige: Ja, dette Forslag gjælder kun den Arbeider, der har viist sin ærlige Bestræbelse for at gjøre, hvad han evner, ved at gaa ind i en Sygekasse og sikke sig mod Følgerne af Arbeidet; det Mindste, der overhovedet kan gjøres for at sikke sig, har han da gjort, og derfor maa man yde ham Støtte. Naar, jeg skal nu ikke diskutere nærmere om, hvilken Mening der har Ret; men jeg vil altsaa blot paapege, hvor naturlig denne Betingelse bliver fra denne Opfattelses Standpunkt, og saa ser jeg ikke rettere, end at hvis man optager denne Betingelse i Loven, bliver den ikke ubrugbar for alle dem, som staa paa et andet Standpunkt, og altsaa heller ikke for den hviitærede Indenrigsminister. Han kunde ønske Loven en videre Anvendelse; men han kan jo haabe paa, at det Synspunkt kan vinde Anslæg senere. Loven bliver vel mindre fuldkommen, men den bliver fra det Standpunkt ikke uanvendelig, fordi der sættes en saadan Betingelse ind, saa at jeg for mit Vedkommende ikke vil opgive Haabet om i denne Henseende at komme til en Overenskomst paa dette Grundlag. Jeg tror, at det, naar man optager denne Betingelse, vil have moralsk Betydning for Maaden, hvorpaa dette Lovforslag i det Hele vil blive modtaget i Landet. — Saa er der et andet Forslag, som ogsaa Udvalget — jeg tror her, at det er hele Udvalget — har tilslagt Vægt, men som ikke er blevet optaget. Det er, at den samme Centralanstalt, i hvilken der er tvungen Forsikkring fra Arbeidsgiverens Side, naar Arbeiderne ere Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, ogsaa maatte kunne benyttes frivillig for de Medlemmers Vedkommende, som falde udenfor den tvungne